

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS ILUSIONES PERDIDAS

Illusions perdues

França, 2021

Direcció: Xavier Giannoli

Intèrprets: Benjamin Voisin,
Cécile De France, Vicent
Lacoste, Xavier Dolan

Durada: 149 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: francès

Data d'estrena: 5/08/2022

Balzac, París i el naixement del periodisme

Dins la Comèdia humana balzaquiana, *Il·lusions perdudes* ocupa un lloc essencial. El llibre s'articula com una descripció precisa i lúcida dels moviments polítics i econòmics que envoltaven les esferes del poder social al París de la restauració monàrquica. Al retrat que ofereix Balzac destaca sobretot com proposa una mirada lúcida i cínica cap a l'univers de la literatura, sobretot el de la premsa escrita. La novel·la original està constituïda com un tríptic, format per la vida a provinciana, l'anada a París i el retorn a la província. En la seva adaptació cinematogràfica, Xavier Giannoli utilitza bàsicament la part central, mentre que les altres dues parts només funcionen com a pròleg i epíleg per obrir i tancar, respectivament, el relat.

Giannoli dona força en imatges a la història d'iniciació de Lucien de Rubempré que al començament fuig de la tancada societat provinciana d'Angoulême juntament amb una cortesana amb què ha mantingut relacions. Quan arriben a París la cortesana li diu al jove provincià que no l'acompanyi als salons i que millor que visquin vides separades. A partir del moment de l'arribada dels personatges a París, Giannoli dur a terme un retrat d'un món on els cenacles mundans que decretaven quines eren les esferes del poder a les que calia apropar-se, però també mostra els editors que es declaraven analfabets, però sabien com comprar i vendre històries dels joves autors. També recorda com el periodisme servia per humiliar i enfonsar el que calgués, a partir d'obscurs interessos polítics o que els triomfs teatrals es mesuraven a partir dels diners que els empresaris decidien gastar perquè la "claca" augmentés la seva cridòria. La visió del París principis del XIX és la d'un món on tot es troba a la venda, fins i tot les passions i els sentiments. Lucien vol conquerir aquest món des del no-res i es troba amb mil obstacles que posen en dubte els seus propis principis morals. Giannoli es pren algunes llicències respecte al clàssic de Balzac sobretot a l'hora d'establir la tipologia d'alguns personatges i dimensionar el costat grotesc de l'entorn. Aquestes llicències no constitueixen una traïció, sinó que serveixen per actualitzar algunes qüestions implícites al text original o serveixen perquè

la farsa adquireixi l'aire d'una autèntica fira grotesca. *Il·lusions perdudes* és una producció ambiciosa que vol intentar vèncer l'academicisme. Giannoli s'emmarca dins d'una certa línia del cinema francès que intenta preguntar-se com és possible retratar el passat sense caure en llocs comuns, ni en l'academicisme.

Fa uns anys, dues pel·lícules, *Esther Khan* (2000) d'Arnaud Desplechain i *Les destinés sentimentales* (2000) d'Olivier Assayas es van fer la mateixa pregunta i van buscar la manera de convertir el passat en una cosa més propera al present, aquest mateix camí el trobem a *Une vie* (2016) de Stephan Brizé però no en una recent adaptació de Balzac com *Eugénie Grandet* (2020) de Marc Dugain. Giannoli busca la manera que li permeti construir un gran espectacle sobre un món perdut en què la posada en escena juga amb certa aparatositat però sense caure en situacions gratuïtes. També mira la manera com tot plegat serveixi per teixir correspondències amb el present. Algunes qüestions claus com la corrupció política, el que és efímer de la fama, el tràfic d'influències o fins i tot la postveritat estan darrere de les imatges que conformen aquest relat del segle XIX. En el procés d'actualització, fins i tot, es permet jugar amb algun element simbòlic com omplir d'oques la redacció del diari, mentre es parla dels canards, terme que es feia servir a l'època per referir-se a les falses notícies, al que era la postveritat de l'època.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona